

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania A. M., L. Ś. i T. Ś. wspólników spółki cywilnej "M." w M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 czerwca 2021 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej A. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)
z dnia 2 lipca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 2 lipca 2019 r. oddalił apelację wniesioną przez odwołującą się A. M. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 8 maja 2018 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 13 czerwca 2017 r., którą organ rentowy stwierdził, że odwołująca się nie podlega od dnia 16 stycznia 2017 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik M. s.c.

Odwołująca się A. M. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 2 lipca 2019 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. i w związku z art. 391 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także naruszenie prawa materialnego, to jest art. 83 k.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca nie wskazała żadnej z przesłanek przedsądu wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Podniosła zaś, że w sprawie konieczne jest rozważenie przez Sąd Najwyższy kwestii, czy dokonując ustaleń faktycznych mających bezpośredni wpływ na ocenę stanu prawnego tej sprawy nie doszło do nieuprawnionego dyskryminowania skarżącej z uwagi na płeć i związany z tym stan ciąży jako z góry wykluczający możliwość podjęcia przez nią nowej pracy na dogodniejszych dla niej warunkach. Takie „patriarchalne” podejście składów orzekających co do możliwości decyzyjnych skarżącej oraz zakładanie z góry, że jej działanie było sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest nieakceptowalne i godzi w prawa podstawowe skarżącej. Jej zdaniem, konieczne jest więc wyjaśnienie, w jakim zakresie ocena materiału dowodowego przez Sąd może być oparta na swobodnym uznaniu, kiedy dochodzi do dowolności takiej oceny i jak to przekłada się na skutki materialnoprawne dla skarżącej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej

jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Co już wcześniej zostało podniesione, skarżąca w swoim wniosku nie powołuje się na żadną z wyżej wymienionych przesłanek przedsądu, co musi powodować, że wniosek ten jest ułomny. Niezależnie od tego spostrzeżenia, należy podkreślić, że uzasadnienie wniosku wyraźnie wskazuje, co potwierdza dodatkowo powołanie przez skarżącą w podstawach zaskarżenia art. 233 § 1 k.p.c., że jest on oparty na niedopuszczalnej w postępowaniu kasacyjnym próbie podważenia dokonanej przez Sądy *meriti* oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Tymczasem w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku. Oznacza to, że Sąd Najwyższy jako Sąd prawa, a nie faktów, musi uwzględnić dokonane w sprawie ustalenia faktyczne, gdyż te są wyłączną domeną Sądów *meriti*, które w ramach swobodnej oceny decydują, którym dowodom przeprowadzonym w sprawie dać wiarę i uznać je za miarodajne dla rozstrzygnięcia tej sprawy, a którym odmówić waloru wiarygodności.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżąca nie wykazała potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, orzekł jak w sentencji postanowienia.

